

En häxa i Skellefteå

AV NINA AXELSSON

Finns det häxor på riktigt och kan de i så fall vara snälla? Det var vad eleverna i åk 3 på Tuböleskolan i Skellefteå frågade sig efter att de hade sett *En häxa i familjen* i regi av Harald Hamrell. "Den var jättebra, får vi se den igen?" var de kommentarer som hördes när barnen lämnade salongen. För en del av eleverna var det deras första omtumlande biobesök, så närheten till läraren kändes trygg. "Jag gömde mig bakom jackan när det blev för spännande", erkände en flicka.

– Det blev en väldigt stark upplevelse, berättar deras lärare Monika Hägglund, de är inte vana att se otecknade filmer som de säger, så filmen ligger väldigt nära deras verklighet. Det blir mer på riktigt, fortsätter hon och tillägger att just åk 3 var en väldigt bra målgrupp.

Filmen bygger på boken "Maria Bleknos" av Ulf Stark och handlar om hur Maria önskar bort sin lillebror, Lillen, med hjälp av en magisk önskekula. Hennes önskan förefaller slå in när Maria och kompisen Makka får för sig att barnvakten Gerda är en häxa som kommit för att äta upp Lillen. Barnen är rörande överens om att även om Lillen retas och är tröttsam, precis som småsyskon gör och kan vara, och dessutom helt uppenbart förstör Marias bästa Barbiedocka med flit, så förtjänar han ändå inte att bli uppäten av en häxa. Alla har också varit med om att önska sig saker man senare ångrar. Det märks att filmen berört dem starkt. Och just att Maria ångrar sig och tar Lillens plats är en av de saker barnen uppehåller sig vid. Diskussionen hoppar fram och tillbaka i filmens händelseförlopp. Men tydligt är att det är just Marias ånger och kärlek till sin lillebror, den magiska önskekulan och det faktum att Gerda är en snäll häxa som mest upptar deras tankar. "Tänk att kunna önska sig vad som helst." Det verkar ligga något oroväckande i tanken, samtidigt som den är väldigt lockande och fan-

tasieggande. "Man måste nog vara försiktig med vad man önskar. Det kan ju slå in."

Att föräldrarna var orättvisa och verkade bry sig väldigt lite om Maria när hon var sjuk var helt naturligt.

– Jag får alltid skulden för det min lillebror hittar på, sa en av pojkarna. "Mammor och pappor är jämt stressade" tyckte eleverna.

I filmen träffar Maria den nyinflyttade Makka som är väldigt angelägen om deras vänskap.

"Det är hemskt att flytta när man inte har några kompisar" var den allmänna åsikten men att barnen också förstod och accepterade Makkas beteende.

– Jag tyckte det var jätteläskigt när Gerda hade tre händer, säger en flicka, och när man fick se tanden i spegeln, fortsätter en annan. Ett stort samtalsämne är just möjligheten att Gerda kanske kan vara en häxa. De pratar länge och ingående om de häxprov som Maria och Makka genomför och enas till slut om att Gerda nog är en snäll häxa och att sådana finns.

Den scen som de flesta av barnen ändå uppfattat som mest skrämmande och samtidigt väckt deras fantasi, är den i borgen när Maria och Makka ska rädda Lillen från att bli kokad i grytan och uppäten. Det är också den scen som väcker flest frågor. Hur kunde det plötsligt tändas lysrör i taket och vart kom kocken i från?

Barnen har svårt att ta till sig tanken att det kan vara Maria och Makkas fantasi som färgat verkligheten och gjort den mer skrämmande än vad den i själva verket är.

– Filmen är utmärkt på många sätt, t ex att använda för att belysa problemet med massuggestion av 1600-talets häxjakter som kan vara svårt att förklara annars, säger läraren Monika Hägglund.

Filmen lever kvar länge hos barnen och fortfarande flera veckor efter biobesöket, vill de se om den igen.

En häxa i familjen distribueras av Sonet 08-555 248 00